

въ капана славейчето и жабата. Тѣ поставили славейчето въ една красива клѣтка, а до жабата не се допрели даже.

Изхвърлили я съ клечка изъ капана, но проклетницата почнала да подскача къмъ дѣцата и крѣкала :

— Ква-а-а, ква-а ! Вземете и мене !

Дѣцата се разбѣгали отъ страхъ. Оставили я.

3.

Окачили клѣтката съ славейчето до прозореца на стаята. Птичката прѣстанала да пѣе вече...

— Защо не пѣешъ, приятелко ? попитала жабата.

— Охъ, много ми е мѣчно, рекло славейчето, не ще живѣя тукъ дълго врѣме, Дѣцата ме запрѣха. Не ми даватъ вече такава храна, каквато намирахъ на полето. Не ми наливатъ чиста водица. Тѣсно ми е тука. Скоро ще умра.

И наистина, славейчето не може да живѣе дълго врѣме въ клѣтка. То се радва само кога е на свобода, кога си хвърчи на широко и кога скача отъ клонче на клонче. Тогава е весело, тогава и пѣе.

Слѣдъ нѣколко деня славейчето умрѣло и дѣцата го хвърлили на котката.

— Защо ли завидѣхъ толкова на славейчето ! разкаяла се жабата. По-добрѣ ще бѣде за мене, ако си крѣкамъ изъ буренака подъ зеления листъ, отколкото да пѣя въ златна клѣтка.

И прѣстанала вече жабата да квака. Бояла се да не би съ своитѣ пѣсни да привлѣче дѣцата. Страхувала се да не я турятъ въ клѣтка, както славейчето.